

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 grudnia 2017 r.

Pozycja 274

POSTANOWIENIE z dnia 12 września 2017 r. Sygn. akt Ts 153/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący i sprawozdawca
Małgorzata Pyziak-Szafnicka
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Banku S.A.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 lipca 2016 r. Bank S.A. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 18, art. 222 ust. 1 i art. 223 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2015 poz. 233, ze zm.; dalej: prawo upadłościowe) z art. 45 ust. 1 Konstytucji, a także art. 114 ust. 1 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978, ze zm.; dalej: prawo restrukturyzacyjne) z art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 11 maja 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 18 maja 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Powodem takiego rozstrzygnięcia była oczywista bezzasadność zarzutów.

Trybunał stwierdził w odniesieniu do zarzutów naruszenia konstytucyjnego prawa do sądu, że zastrzeżenia skarżącego poczynione na tle art. 18 i art. 222 ust. 1 prawa upadłościowego co do merytorycznego przygotowania sądu rejonowego do rozpatrywania spraw w postępowaniu upadłościowym nie były związane z którymkolwiek z elementów prawa do sądu, a stanowiły jedynie wyraz niezadowolenia skarżącego z rozstrzygnięcia wydanego w jego sprawie. Ponadto Trybunał wyjaśnił, że regułę, zgodnie z którą w postępowaniu upadłościowym po ogłoszeniu upadłości sąd orzeka na posiedzeniu niejawnym, wprowadzono w niezaskarżonym art. 214 prawa upadłościowego, nie zaś w zakwestionowanym art. 222 ust. 1 prawa upadłościowego. Dodatkowo Trybunał uznał, że skarżący zakwestionował jednostkowe rozstrzygnięcie, niepodlegające kontroli w postępowaniu skargowym. Jak stwierdził Trybunał, skarżący nie wykazał również, że art. 223 ust. 1 prawa upadłościowego naruszył który-

kolwiek z elementów konstytucyjnego prawa do sądu, ponieważ prawo do kasacji (trzeciej instancji) nie mieści się w standardzie prawa do sądu. Postawione zarzuty były więc oczywiście bezzasadne.

Niezależnie od powyższego, jak podkreślono w zaskarżonym postanowieniu, skarga w części, w której dotyczy art. 114 ust. 1 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie prawa restrukturyzacyjnego, również jest oczywiście bezzasadna. Trybunał ustalił, że skarżący zakwestionował pominięcie w regulacji art. 114 prawa upadłościowego roszczeń, które w jego przekonaniu powinny przysługiwać leasingodawcy w razie wypowiedzenia umowy przez syndyka, nie wykazał jednak, że źródłem uzasadniającym przyznanie mu tych roszczeń jest art. 64 Konstytucji. Jak stwierdził Trybunał, nie jest przy tym uprawnione dokonane przez skarżącego porównanie jego sytuacji (jako finansującego, czy leasingodawcy) z sytuacją wynajmującego i wdzierżawiającego.

Na postanowienie z 11 maja 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżący złożył – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zaskarżył to rozstrzygnięcie w całości oraz wniósł o jego uchylenie i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W ocenie skarżącego wykazał on niekonstytucyjność zakwestionowanych przepisów. Podkreślił, że postępowanie upadłościowe nie zapewnia rzetelności postępowania, bowiem sprawy bez względu na wartość przedmiotu sporu rozpoznaje w tej procedurze sąd rejonowy jako sąd II instancji.

Skarżący podniósł, że sam fakt „diametralnej zmiany przepisów (art. 114 ust. 1 w zw. z art. 99 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym po wejściu w życie prawa restrukturyzacyjnego) powinien przemawiać za nadaniem skardze konstytucyjnej dalszego biegu”, ponieważ w aktualnym stanie prawnym finansujący uzyskał wyraźne prawo dochodzenia w postępowaniu upadłościowym należności z tytułu wykonania zobowiązania i poniesionych strat.

Zdaniem skarżącego Trybunał w postanowieniu z 11 maja 2017 r. pominął w swoich rozważaniach zarzut niezgodności art. 114 ust. 1 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. z konstytucyjną zasadą równości. W zażaleniu podkreślono, że jedynie finansujący był wówczas pozbawiony prawa do zgłoszenia roszczeń pieniężnych o spłatę finansowania, przy jednoczesnym przyznaniu praw innym wierzycielom – wdzierżawiającym i wynajmującym.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

W myśl art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny uznaje, że skarżący nie zakwestionował skutecznie stwierdzenia oczywistej bezzasadności złożonej skargi w odniesieniu do zarzutów naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do sądu. W zażaleniu zostały zawarte te same argumenty, które skarżący powołał już w skardze konstytucyjnej.

Trybunał trafnie zauważył w zakwestionowanym postanowieniu, że postulaty skarżącego dotyczące właściwości sądu innego niż sąd rejonowy (sądu wyższego szczebla) nie mają związku z treścią konstytucyjnego prawa do sądu, a dotyczą konkretnego orzeczenia wydane-go w sprawie skarżącego, z którego jest on niezadowolony.

Ponadto, jak słusznie dostrzegł Trybunał, w treści zarzutów skarżący zakwestionował normę prawną niewynikającą z art. 222 ust. 1 prawa upadłościowego. Zasadę, zgodnie z którą sąd w postępowaniu upadłościowym orzeka na posiedzeniu niejawnym, wskazuje bowiem niezaskarżony art. 214 prawa upadłościowego.

Trybunał prawidłowo ustalił również, że art. 223 ust. 1 prawa upadłościowego nie może podlegać kontroli w zakwestionowanym przez skarżącego zakresie przez pryzmat prawa wywodzonego z art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ prawo do kasacji (trzeciej instancji) nie mieści się w standardzie prawa do sądu.

Skarżący w zażaleniu sam przyznał, że treść art. 114 ust. 1 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. rzeczywiście prowadzi do wniosku, że roszczenie o zapłatę rat leasingowych nie przysługiwało skarżącemu. Argument skarżącego, zgodnie z którym zmiana przepisów miałaby świadczyć o niekonstytucyjności uregulowania w brzmieniu sprzed nowelizacji jest nieprzekonujący.

Zawarte w zażaleniu twierdzenie, w myśl którego Trybunał w postanowieniu z 11 maja 2017 r. pominął zarzut niezgodności art. 114 ust. 1 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. z konstytucyjną zasadą równości, nie znajduje potwierdzenia w treści sentencji ani uzasadnienia tego rozstrzygnięcia. Zarówno w komparycji, jak i na s. 8 oraz s. 9 uzasadnienia postanowienia z 11 maja 2017 r. Trybunał odniósł się do zarzutów niezgodności art. 114 ust. 1 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie prawa restrukturyzacyjnego z art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji.

Trybunał w obecnym składzie w pełni podziela zawarty w zakwestionowanym orzeczeniu pogląd o odmienności (braku podobieństwa) stosunków prawnych leasingu i umów najmu oraz dzierżawy w zakresie celów tych umów (co zresztą przyznał sam skarżący), a co przekłada się również na zakres uprawnień stron umowy leasingu, odbiegający jednak od tych przysługujących stronom umowy najmu czy dzierżawy.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego zgodnie z art. 65 ust. 8 u.o.t.p. TK postanawia jak w sentencji.